

دو مدیر مجموعه بازداشت و مدیر کل میراث فرهنگی استان از حضور در محیط اداری منع شد. فارس نوشت: صبح روز گذشته، فیلمی از برپایی یک مراسم خواستگاری مغایر با عرف جامعه ایرانی - اسلامی در جوار آرامگاه حافظ شیرازی در فضای مجازی دست‌به‌دست شد که واکنش‌های بسیاری را برانگیخت. این فیلم که حاوی رفتارهای مغایر با فرهنگ ایرانی - اسلامی و بی‌حجابی بود، واکنش‌های بسیاری را نسبت به نحوه نظارت بر این مرکز فرهنگی به دنبال داشت. استاندار فارس در واکنش به این اتفاق از برخورد قاطع با لایابالی‌گری، رفتارهای سازمان یافته و هنجارشکنانه در شیراز و سراسر استان خبر داد.

محمدهادی ایمانی‌به در این باره اظهار داشت: به هیچ وجه اجازه هنجارشکنی و رفتارهای خلاف شرع را در شیراز و استان فارس نخواهیم داد و با عوامل و عناصری که به صورت سازمان یافته در صدد ترویج لایابالی‌گری و فساد هستند، برخورد قانونی می‌شود. ایمانی‌به تصریح کرد: وظیفه دستگاه‌های مختلف امنیتی و قضایی برخورد قاطع، مناسب و بجاست و دستگاه اجرایی و قضایی استان فارس برای مقابله با ایستادگی در مقابل قانون مصمم است. وی ادامه داد: در ماجرای حافظیه شیراز، بر اساس تصمیم مقامات قضایی، مدیر مجموعه حافظیه و دو نفری که رفتارهای خلاف شرع و هنجارشکنانه داشته‌اند، تعیین تکلیف خواهند شد و مدیر کل میراث فرهنگی و گردشگری استان نیز تا مشخص شدن پرونده اجازه حضور در محیط اداری را ندارد.

نمی‌خواهیم حجاب تبدیل به دستمایه‌ای برای اختلاف شود

معاون حقوقی رئیس‌جمهور در مورد لایحه حجاب اظهار کرد: موضوع عفاف و حجاب همان‌طور که اشاره کردید دارای ابعاد مختلفی است. محمد دهقان با بیان این که در این خصوص قوه قضائیه، لایحه‌ای را آماده کرد که به عنوان لایحه قضایی به دولت آمد و دولت هم سعی کرد از تغییرات بنیادین که نشانه لایحه بود قضاوتی را بر هم نبرد، بپرهیزد، گفت: طبیعتاً ممکن بود دولت درباره بخش‌هایی از لایحه، نظر دیگری داشته باشد، اما چون لایحه قضایی بود، ما سعی کردیم که حداقل تغییرات را در آن ایجاد کنیم. وی یادآور شد: البته ما نظر دولت را هم ندوین و در قالب یک لایحه پیشنهادی به نام خود دولت به همراه لایحه قوه قضائیه به مجلس ارائه کردیم تا در زمان بررسی مورد توجه نمایندگان و کمیسیون تخصصی قرار گیرد؛ لذا ما لایحه قضایی و هم لایحه دولت، در اختیار نمایندگان محترم مجلس شورای اسلامی است. نگاه دولت آن است که مساله حجاب تبدیل به دستمایه‌ای برای تعمیق شکاف و اختلافات در کشور نشود، بلکه مبنایی برای انسجام ملی باشد. معاون حقوقی رئیس‌جمهور درباره این که تأکید همه کارشناسان و دست‌اندرکاران این بود که برخورد با موضوع حجاب و عفاف باید فرهنگی باشد، اما گام اول در این زمینه از سوی قوه قضائیه برداشته شده که رویکرد جرم‌انگازانه و قضایی به مسئله دارد، اظهار داشت: ببینید، یکسری افراد هستند که مروج جرم (کشف حجاب) هستند. این رفتار، جرم است و در حال حاضر هم در لایحه‌ای که دولت پیش‌بینی کرده است این موضوع وجود دارد تا با این قانون شکنی‌ها برخورد شود. ضمن اینکه این جرم برای کسانی که مروج بی‌حجابی هستند از قیل بوده و امر جدیدی نیست و در لایحه‌های پیشین‌های نیز این مجازات‌ها تضعیف نشده است. برای مثال چهره‌هایی که مشهور و مورد توجه جامعه هستند یا کسانی که عامدانه و آگاهانه دست به این کار می‌زنند، حتماً با برخورد قانونی مواجه خواهند شد.

روی خط آرمان ملی

۸۸۱۰۵۰۰۷

شاغل بودن زنان

در زمان‌های قدیم کار کردن زن درست نبود ولی در حال حاضر صبح‌ها که به مترو می‌رویم زنان بیشتر از مردان به دنبال مترو و اتوبوس می‌دوند تا به محل کار خود برسند. آیا تمام اینها نشات گرفته از تورم زیاد نیست که زنان مجبور هستند در کنار همسران خود کار کنند و خرج و مخارج زندگی را تأمین کنند. جا دارد مسئولان فکری برای این مشکل بیندیشند.

یک شهروند از تهران

بیکاری

خواهش می‌کنم به مسئولان بگویند با گرانی و بیکاری جوانان در این جامعه چه باید بکنیم؟! فرزندان ما با اینکه تحصیلات خوبی دارند در خانه بیکار هستند و من با این حقوق بخور نمیری که می‌گیرم نمی‌توانم از کفاف زندگی خود برآیم. از مسئولان تقاضای رسیدگی دارم

کاشف از تهران

زهر انزادبهرام با «آرمان ملی» از عوامل بد شدن حال شهر و به تبع آن شهروندان حرف می‌زند

آقای شهردار پاسخگو نیست!

آقای شهردار پاسخگو نیست و ما از این موارد در شورای پنجم نداشتیم در حالیکه ما شهرداران قدری داشتیم؛ هر کدام اندازه دو وزیر بودند

آرمان ملی: حال شهر خوب نیست؛ این جمله و کدو کاو در چرابی آن، موضوع بخشی از گفت‌وگویی است که «آرمان ملی» با زهرا انزادبهرام، داشته است؛ عضو پیشین شورای شهر تهران در پنجمین دوره آن یعنی یک دوره قبل از روی کار آمدن شهرداری و شورای شهر یک‌دست اصولگرا. شهرداری و شورای شهری که در ۱۸ ماه فعالیت خود حواشی کمی نداشته؛ نحوه مواجهه با آلودگی هوای پایتخت که زمستان سال گذشته یکی از بحرانی‌ترین اوضاع خود را پشت‌سر گذاشت، بحث ترافیک و عدم مهار آن، تخلفات و اتفاقاتی که در کمیسیون ماده پنج رخ می‌دهد و امضاها یکی دو عضو شورای بدون حضور معاون شهرداری برای ساخت برج‌ها و آسمانخراش‌ها روی گسل‌ها و در کوچه‌های هفت هشت متری، عدم حضور اعضای شورای شهر در کمیسیون نام‌برده و اختیار بالا در ارائه بخشنامه‌ها و مصوبات با این توضیح که پرونده‌هایی که اعضای شورای فعلی در این مدت ارائه کرده‌اند به اندازه کل پرونده‌های دوره پنجم است؛ از پیشگامان دو طرح مهم در شورای پنجم هم بود: «آرزوهای تهران» که هر دو در زمان ارائه با محدودیت و موانع جدی مواجه شد در حالیکه در شورای فعلی به نظر می‌رسد با تغییراتی در نام، قرار بر اجرای آن‌هاست؛ هر چند که خاتم انزادبهرام می‌گوید از هر آنچه اجرایش به نفع مردم باشد خوشحال می‌شود و حمایت می‌کند.

او با اشاره به اینکه حال شهر ما خیلی خوب نیست، توضیح می‌دهد که حال شهر زمانی خوب می‌شود که بر اساس یک مقیاس و معیار واحد ما بتوانیم عدالت را در سطح شهر توسعه دهیم. او با اشاره به کارهایی که شهرداری تهران دست به آن زده مثل پرده کشی و دیوار کشی در مترو، می‌پرسد که نقش شهرداری چیست؟ انزادبهرام ادامه می‌دهد که شهرداری به یک اموراتی ورود کرده که حال مردم را خوب نمی‌کند؛ شهروندی می‌گوید تو وظایف اصلی را انجام بده.

به گفته این فعال سیاسی و اجتماعی، مردم با دادن رای به شورای ششم، انتظارشان این بوده که شورا نظارت جدی‌اش را بر شهرداری داشته باشد. آقای شهردار پاسخگو نیست! با هم ما حاصل گفت‌وگو با زهرا انزادبهرام؛ سیاستمدار اصلاح‌طلب، اولین فرماندار زن در ایران و البته روزنامه‌نگار را پی می‌گیریم:

◀ به عنوان کسی که در عرصه‌های متفاوت از دوران جوانی یا حتی نوجوانی یک کنشگر سیاسی و اجتماعی بوده، از عضویت خود در شورای شهر به عنوان یک عضو فعال در پنجمین دوره شورای شهر تهران شروع می‌کنیم و نگاهی به وضعیت الان شهر می‌اندازیم؛ شهر ما در واقع هر شهری متاثر از خرد‌های سیاسی و اجتماعی و از آن مهم‌تر عملکرد مسئولینی است که در هر دوره مسئولیت‌داره شهر را بر عهده می‌گیرند، وضعیت شهری الان را چگونه می‌بینید یا توجه به اینکه هم شهردار و هم اعضای شورای شهر از یک طیف هستند آیا این همسویی آن‌ها در بهبود اوضاع شهر تأثیر داشته؟ الان حال شهر را چطور می‌بینید؟

اگر در یک جمله بخواهم خلاصه کنم؛ حال شهر ما خیلی خوب نیست. حال شهر زمانی خوب می‌شود که ما بتوانیم بر اساس یک مقیاس و معیار واحد عدالت را در سطح شهر توسعه دهیم؛ بتوانیم از ظرفیت‌های لازم شهر استفاده کنیم؛ بتوانیم شهر را در مسیر رشد و تعالی قرار دهیم و مردم بتوانند با شهر زندگی کنند. «زندگی مردم با شهر» عبارت بسیار مهمی است؛ وقتی پیشان را در خیابان می‌نگازند؛ وقتی پیشان را در معابر مختلف می‌نگازند احساس کنند که متعلق به خودشان است؛ هنر مدیریت شهری در این است که شهر را متعلق به مردم کند؛ هر قدر بتواند این فاصله را کمتر کند و مردم بیشتر احساس کنند که شهر مال خودشان است و حال خوب داشته باشند، این ظرفیت بیشتر برایشان فراهم می‌شود.

◀ چطور می‌شود حال خوب داشت؟ زمانی که من بفهمم که مدیریت شهری حال و روز گار من را در کم می‌کند و بر اساس قانون به وظایفش عمل می‌کند. ماده ۵۵ قانون شهرداری‌ها صراحتاً وظایف شهرداری‌ها را مشخص کرده، از رفت و روب شهری، لوله کشی آب و فاضلاب، بحث معابر شهری، غسالخانه‌ها و بجل‌هایی برای دفن اموات، ساخت و ساز، بهداشت، تکدی‌گری کودکان و مواردی از این دست در این قانون مشخص شده و شهرداری مکلف است نسبت به این‌ها تصمیم‌درستی بگیرد.

اولین طرح قانون جامع‌ماه سال ۱۳۴۶ برمی‌گردد، شهر تهران طرح جامع را برای آینده خود طراحی کرده بود، اولین سنگ بنای قانونگذاری در سطح شهر در کشور ما در آن سال بسته شد که توسط خارجی‌ها با کمک کارشناسان ایرانی در آن سال مصوب شد. در سال ۱۳۸۶ هم ما اولین طرح جامع شهر تهران را بعد از انقلاب با توجه به تغییراتی که در سطح شهر به وجود آمده بود، داشتیم. جمعیت شهری ما به خلاف پیش از انقلاب که نسبت شهرتین به روستائین، ۳۰ به ۷۰ بود، حالا برعکس شده بود؛ یعنی ۳۰ درصد روستائین و ۷۰ درصد شهرتین در کل کشور.

شهر ما به دلیل جذابیت‌هایی که دارد؛ از جمله فرصت‌های شغلی، تفریحی و گردشگری، تحصیلی و آموزشی، همواره جزو نقطه‌های کلونی برای مهاجرت پذیر می‌بوده یعنی جمع‌کنندگی از مردم در سراسر کشور، تمایل به زندگی در تهران داشته‌اند، این تمایل هم از کلانشهرها بوده و هم شهرها و روستاهای پیرامونی و دورافتاده‌تر و ما این تمایل را در مهاجران افغانی با پاکستانی و حتی عراقی که به دلیل جنگ‌ها در تهران اسکان گزیده‌اند، خوب شهری با این ظرفیت و این رویکرد می‌خواهد حال خودش را خوب کند و مردم احساس همدلی بیشتری کنند؛ طبیعتاً نیازمند این است که نیاز شهروندان و مساله شهرش را بشناسد؛ زمانی که ما در دوره پنجم بررسی می‌کردیم مسائل اصلی شهر را در کنار آلودگی هوا، ترافیک که هر دو بسیار نگران‌کننده بودند و دو مساله بارز و آشکار، در سه عنوان کلی مورد بررسی قرار دادیم که شهر را تهدید می‌کند و شاید چهره بارز ندارد اما بسیار جدی وجود داشت؛ زلزله، فرسایش و سیلاب. این سه مساله‌ای بود که در لایحه‌های پنهان بود اما مساله جدی شهر ما بودند.

مردمی که می‌خواهند در شهر زندگی کنند، نیازمند این هستند که اولین مساله‌شان یعنی آلودگی هوا برطرف شود. درست است که طی قانون مصوب مجلس شورای اسلامی بیش از ۲۵ دستگاه مسئولیت دارند اما نقش شهرداری چیست؟ آیا باید شهرداری بایستد و نگذارد؟ در سال گذشته شاید به اندازه انگشتان دست ما هوای پاک داشتیم و دست‌هایمان رو به آسمان بود که خداوند متعال، بادی بارانی چیزی به سمت ما بفرستد. انواع و اقسام بیماری‌های جسمی و روحی و روانی در شهر شیوع پیدا کرده که به آلودگی هوا ربط دارند. اما شهرداری چه کرد؟ یاد می‌آید که در سال گذشته حدود ۱۵ روز بود که آلودگی شدت زیادی گرفته بود، من اعتراضی آمیز با اشاره به اینکه شما نمی‌توانید کارهای بلندمدت مثل جلوگیری نیروگاه‌ها، مازوت‌سوزی را انجام دهید و من نمی‌گویم که شما این کارها را انجام دهید چون ما را جدی نمی‌گیرند اما می‌توانیم که از مد منزلت زوج و فرد کنیم چرا این کار را انجام نمی‌دهیم؟ چرا از اتوبوس‌های حمل و نقل دستگاه‌های مختلف کمک نمی‌گیریم که در موارد اضطراری به مردم کمک کنند؟ چرا طرح‌های جدیدی نمی‌آوریم؟ برای نمونه من طرح‌هایی شنیده‌بودم در کشورهای اروپایی شرقی که برای کنترل آلودگی هوا ترافیک، طرح‌های همراه سازی خودرویی را در نظر گرفته بودند، نرم افزارهایی مثل اسنپ راه‌اندازی کرده بودند که افرادی که در یک مسیر هستند از یک وسیله نقلیه استفاده کنند. چرا ما از این طرح‌ها استفاده نمی‌کنیم؟ ما که نمی‌توانیم دست‌روی دست بگذاریم!

◀ شما در دوره گذشته با توجه به محدودیت‌های موجود چه اقداماتی در راستای رفع آلودگی هوا انجام دادید؟

ما در دوره قبلی با فیلتراسیون اتوبوس‌ها و الزام آن‌ها به جلوگیری از دودزایی، مصوبه شورا را داشتیم؛ با تأکید بر معاینه فنی با کمک پلیس توانستیم این مقوله را اجرا بنماییم و به شدت هم نسبت به آن حساسیت داشتیم. با واکنش جدی اعضای شورای پنجم شهر تهران نسبت به استفاده از مازوت در نیروگاه‌های اطراف شهر تهران که بارها و بارها از آن عکس گرفته شد، تلاش خود را کردیم و توجهات را به این مقوله جلب کردیم.

یکی دیگر از مسائل جدی که در شهر تهران وجود داشت و بعداً بررسی شد و به شدت هم مورد نقد شهرسازان قرار گرفت، مقوله بلندمرتبه سازی در منطقه ۲۲ شهر تهران بود؛ منطقه‌ای که کریدور هوایی شهر تهران بود. بلندمرتبه سازی‌های منطقه ۲۲ نوعی کوره‌های گرم‌آزایجاد کرده و جلوی جریان سازی هوا را گرفته و تازه همه آن ساخته نشده و شاید این کمتر از نصف اتفاقاتی است که در این منطقه اجرایی شده و این شکل حالش است.

اینجاست که می‌گویم مردم شهر حالشان خوب نیست چرا که می‌بینند برخی مقامات و مدیران فکر اتوبان سازی و دو طبقه کردن اتوبان و اینجور مسائل؛ به این فکر نیستند که سلامت شهروندان اولویت اول است.

مجموعه این‌ها نتیجه‌اش این می‌شود که شما هوای ساکن دارید؛ از آن طرف مازوت می‌سوزانید؛ از آن طرف ماشین‌ها روز به روز افزایش پیدا می‌کنند؛ پس ما به عنوان مدیریت شهری چه کار می‌کنیم، یک زمانی آب سالم مساله مردم بود؛ حالا هوای سالم مساله مردم است.

◀ چطور می‌توانیم حال شهر را خوب کنیم؟ حداقل از ظرفیت‌های محدودی که داریم استفاده کنیم. در زمان عضویت من در شورا با کمک مردم طرحی را به نام «آرزوهای تهران» در سطح محلات اجرایی کردیم؛ یعنی پروژه‌هایی که قرار شد که به صلاحدید خودمان که به صلاحدید مردم اجرایی شوند. یک ساله‌مان به نام تهران من، با کمک شهرداری ایجاد کردیم و این طرح را در دو محله یوسف‌آباد و امیرآباد که از انسجام شهری زیادی برخوردار بوده و سرمایه اجتماعی زیادی در آنجا وجود داشت، به صورت آزمایشی اجرا کردیم. ما توانستیم حدود ۳ پروژه جدی خرد و متوسط در این طرح در همین دو محله تعریف کنیم که بخش زیادی از آن اجرا شد. اما نکته جالب اینکه شهرداری وقت، تحت عنوان «من شهر دارم» این پروژه را اجرا می‌کند.

◀ این همان طرح آرزوهای تهران است و اسمی از شما برداشته نشده؟

اصلاً مهم نیست که اسمی از من برده نشود. مهم این است که وقتی طرحی ارائه می‌شود، بدون دلیل با آن مقاومت جدی صورت نگیرد. کار خوبی بود؛ مردم مشارکت پیدا می‌کردند و سهم خود را در شهر با تصمیم‌گیری و تصمیمی‌سازی بیان می‌کردند. این فرصت را از شهر نباید دریغ کنیم؛ شهر متعلق به مردم است. زمانی حال من خوب می‌شود که من هم در برنامه‌ریزی‌های آن مشارکت داشته باشم؛ نه اینکه تنها برای مراسم صدام بزنند و در برنامه‌ریزی‌ها مرا در نظر نگیرند.

◀ به جمله خوبی اشاره کردین اینکه مدیریت شهری و شهرداری و شوراها و مجلسی‌ها همه باهمند خوب چرا نمی‌روند برای نمونه، قانون شورایی را مصوب کنید؟ چرا ما هر بار که می‌خواهیم انتخابات شورایی را برگزار کنیم باید با مشکلات جدی مواجه شویم؟ شورایی یک فرصت استثنایی برای بر کردن حلقه گمشده بین شورای شهر و محلات شهر است؟

شما یک طرحی تحت عنوان زیست شبانه هم داشتید که آن زمان سر و صدای زیادی به همراه داشت؛ به این لحاظ مخالفت‌هایی به عمل آمد و در نهایت با وجود تصویب شدن این طرح اجرایی نشد.

بله؛ ما کلی برای زیست شبانه پاسخگو بودیم به رغم کمک کارشناسی و تمام مطالعاتی که قبلاً صورت گرفته بود. زیست شبانه تبدیل به یک طرح شد؛ این طرح یک فوریتی در صحن شورا مصوب شد و به شهرداری ابلاغ شد که به طور موقت این طرح را در پنج نقطه تهران اجرا کند و بعداً از اینکه اجرا کرد با استفاده از نتایج آن لایحه زیست شبانه را بیاورد و شهرداری تحت فشارهای سیاسی و فرهنگی و اجتماعی یک سال طول کشید تا این لایحه را بیاورد آن هم با پیگیری‌های مداوم و مستمری که من از شهرداری و معاونت‌هایش داشتم و بالاخره لایحه تحت عنوان شهر بیدار آمد. آقای شهردار حتماً به من گفت اسمش را عوض کنیم عیبی ندارد من گفتیم من با اسمش کاری ندارم؛ عملکرد و تأثیرگذاری آن مهم است. به این دلیل که در ظرفیت‌های نشاط آفرینی، اقتصادی، تعامل مشترک با مردم، بهره‌گیری از تمام زیرساخت‌هایی که ما از شب تا صبح یعنی دوازده ساعت آن‌ها را می‌کنیم؛ این زیرساخت‌ها در درون شهر ما وجود دارد و حتی می‌تواند ترافیک ما را کاهش دهد؛ به این دلیل که در شب، تردها کمتر است و مردم می‌توانند بسیاری از مایحتاج خود را آنجا تأمین کنند. خوشبختانه طرح مصوب شد اما ما دیدیم که اجرایی نشده‌واز وقتی دوستان جدیدمان آمدند ما کم‌کم دیدیم که علاقمند شده‌اند و یک کارهایی در ماه رمضان در این زمینه انجام دادند.

◀ با توجه به آنچه گفته شد، امید به آینده این شهر و بهبود اوضاع می‌رود؟ چه اتفاقاتی در مدیریت شهری رخ می‌دهد که باید مورد دقت قرار گیرد، رسانه‌ای شوند تا از وقوع و تکرار آن‌ها جلوگیری شود؟

یکی از مواردی که حال مردم را بد می‌کند همین است که شما ۱۰ سال آینده شهر خود را نبینید. زمانی که طرح تفصیلی در سال ۹۳ ابلاغ شد، با تلاش کارشناسان و مشاوران شهرداری و همت شهرداران وقت، این طرح به شورای عالی شهرداری رفت و مصوب شد.

می‌دانید که بالاترین محلی که می‌تواند طرح‌های توسعه شهری را مصوب کند و باید از آنجا ابلاغ شود، شورای عالی شهرداری است و این اتفاق بسیار مبارک است چون شهر را در همه‌ابعادش می‌بینند. آنجا نمایندگان مختلف دستگاه‌ها تحت اشل معاون وزیر حضور دارند. جلسات به ریاست وزیر مسکن و شهرداری برگزار می‌شود. وقتی طرح تفصیلی در شهر تهران مصوب شد، همه انتظارشان این بود که بالاخره شهر تهران تحت قانون و ضابطه

وظایف خودت را انجام بده

وقتی سوار مترو می‌شوی و می‌بینی که برده‌هایی زده شده و دیوارهایی کشیده شده معلوم است حالش بد می‌شود؛ معنی ندارد؛ شما که مسئول خط دادید؛ مسئول خط بگویید آقایان از این طرف خانم‌ها از آن طرف. من شنیدم که شهردار تهران می‌گفت که خانم‌ها اعتراض کردند که آقایان به واکنش ما می‌آیند من گفتم دلیل رفتن آقایان به واکنش خانم‌ها کمبود جاست و واکنش‌ها را اضافه کنید به جای اینکه وقت و انرژی‌تان را صرف دیوار کشی و این کارها کنید. این برده کشی و دیوار کشی خیلی در شان و شئونات شهرداری نیست. تازه من شنیده‌ام که یکسری ستاد حجاب هم در مترو مستقر شده. می‌دانید؛ شهرداری به یک اموراتی ورود کرده که حال مردم را خوب نمی‌کند؛ می‌گوید تو وظایف اصلی را انجام بده. الان در بحث بسماند چه کرده‌اید؟ چطور توانستید بسماند موجود در شهر تهران که به عبارتی روزانه بین هفت تا هشت هزار تن است، جداسازی کرده و تبدیل به کالایی با ارزش کنی و از آن افزارهایی مثل اسنپ راه‌اندازی کرده بودند که افرادی که در یک مسیر هستند از یک وسیله نقلیه استفاده کنند. چرا ما از این طرح‌ها استفاده نمی‌کنیم؟ ما که نمی‌توانیم دست‌روی دست بگذاریم!



بسیاری از اعضای شورا ادعا کردند که آن‌ها را به کمیسیون ماده پنج دعوت نمی‌کنند؛ شنیده شده بخشی از عوارض را بدون اینکه در کمیسیون ماده پنج مطرح شود از مالک می‌گیرند! اینها حال مردم را بد می‌کند

در می‌آید. خوب بالاخره در ابتدای اجرای طرح تفصیلی مشکلات زیادی بود و بسیاری از همخوانی‌هایی که باید بین مناطق و محلات ایجاد می‌شد، نمی‌توانستند با آن قانون همخوان باشند. امروز بعد از اینکه حدود ۸ سال از ابلاغ طرح تفصیلی گذشته دیگر انتظار نمی‌رود که ما دوباره دستورالعمل‌ها و ابلاغیه و بخش‌های جدید بنیم و طرح تفصیلی را دور بنیم. در سال‌های ۹۳ تا ۹۵ شاید بالغ بر هزار بخشنامه و اطلاعیه برای اجرایی شدن طرح تفصیلی در اختیار مناطق قرار داده شده، الان دوباره بخواهیم این کار را بکنیم نشان می‌دهد که هنوز نمایلمان بر این است که قانون را اجرا نکنیم.

به عنوان مثال می‌گویم؛ کل این هجده ماهی که کمیسیون ماده ۵ که زیرمجموعه دبیرخانه شورای عالی شهرداری است و در تمام استان‌ها و زیر نظر استاندار در شهر تهران به ریاست شهردار تهران با حضور دبیر شورای عالی شهرداری و نمایندگان میراث فرهنگی، وزارت کشور، وزارت نیرو و رئیس شورای شهر تشکیل می‌شود. چندین کار گروه تخصصی دارد که کمیته‌های فنی آن هستند و تازه مصوبات این کمیسیون اگر بخواهد تغییراتی در طرح تفصیلی ایجاد کند با در نظر گرفتن دستورالعمل‌های شورای عالی شهرداری هر تصمیمی را می‌گیرد بعد می‌بینیم که در ۱۸ ماه گذشته که دوستان جدیدی استقرار پیدا کرده‌اند، پرونده‌هایی که ارائه کرده‌اند به اندازه کل پرونده‌های دوره پنجم است؛ می‌بینید خوب آدم نگران می‌شود که کلاً تنها تغییری که کمیسیون ماده ۵ می‌تواند ایجاد کند، اندازه ۵ درصد کل مصوبات است. برای نمونه یک ساختمانی دارد ساخته می‌شود و این کمیسیون می‌تواند تغییر جزئی را پیشنهاد دهد که گری باز شود نمی‌شود.

دوستان ما در شورا گفتند که ما خیلی خوشحالیم که این در مناطق پایین شهر است؛ یعنی ما با لاشه‌های مان ظرفیتش دیگر تمام شد، مجوز برحای ۳۰ طبقه را در کوچه‌های شش، هفت متری و روی گسل‌ها دادیم و حالا در قسمت جنوبی رفته‌ایم.

ما گفتیم بحث زلزله خطر بلیخ گوش مالت بحث فرسایش زمین و سیلاب هم همین‌طور و ما می‌خواهیم اتفاقاتی که در شمال شهر هر لحظه در حال وقوع است، در جنوب شهر هم رقم بنیم. روی گسل اجازه ساخت برج بدهیم؟ بدون حضور معاون شهرداری و یکی دو نفر از اعضا، با دو امضا، سه امضا تماش کنید؟

بسیاری از اعضا ادعا کردند که ما را به کمیسیون ماده پنج دعوت نمی‌کنند و تصمیم‌گیری‌ها را خودشان انجام می‌دهند. اینها حال مردم را بد می‌کند.

◀ این‌ها شهر فروشی است؟

آینده فروشی است. ما چطور در خیابان‌های منطقه یک که می‌رویم نگرانیم؟ من توصیه می‌کنم دوستان شما فیلمی از منطقه یک و کوچه‌های باریک آن که آپارتمان‌های سربه‌فلک کشیده استقرار پیدا کرده‌اند، بافتی که از بین رفته‌اند و ریه‌های تنفسی شهر را که تبدیل به آسمانخراش‌هایی باقیمت‌های سرسام‌آور کرده‌ایم!

من قبول دارم که کل کشوری تحت تأثیر تورم بسیار شدید است و هر ساله تحت تأثیر تحریم‌های گسترده و فشارهای اقتصادی و تصمیمی‌گیری‌های اقتصادی است اما موضوع تهران متفاوت از بقیه بخش‌هاست!

مردم انتظارشان این بوده که شورا نظارت جدی‌اش را بر شهرداری داشته باشد. آقای شهردار پاسخگو نیست و ما از این موارد در شورای پنجم نداشتیم در حالیکه ما شهرداران قدری داشتیم؛ هر کدام اندازه دو وزیر بودند؛ آقای نجفی، آقای افشانی که استاندار بودند، آقای حناچی اما رابطه ما با هم تعاملی بود؛ هم شهرداری به وظیفه نظارتی شورا مشرف بود هم اعضای شورا جایگاه شهرداران را خوب تشخیص داده و وظایفشان را انجام می‌دادند. ما نماینده مردم بودیم؛ ما نماینده شهردار نیستیم، مردمی که به ما اعتماد کردند؛ من خودم بالای یک میلیون رای داشتم و باید پاسخگو لطف و اعتماد مردم می‌بودم. اعتماد مردم به شما لطفی است که خدا شامل شما می‌کند پس پاسخ از اعتماد فعالیت‌ی است که ما انجام می‌دهیم.

